Analize și opinii

Alexandru Racu: “Elgebetismul a devenit noua religie a tefelimii globale”

Acum 24 minutes 15 Vizualizari 9 Timp de citire

La recenta mea postare despre transformarea politicii într-un exercițiu de morală privată și despre implicita legitimitate a refuzului acestui tip de politică de către cei care așteaptă de la politică și soluții concrete pentru problemele și nedreptățile de zi cu zi, nu doar exemple de bună purtare care reușesc să câștige alegerile, nu am primit doar comentarii complet idioate despre sclavagismul antic și inchiziția medievală, ci și observații sau întrebări care merită un răspuns mai elaborat, ca această întrebare a unei doamne din Italia:

"Mi-ar plăcea și o analiză a motivației voturilor celorlalți. Pentru imparțialitate. Pentru că eu am întâlnit o groază de oameni care au votat cu cu Simion nu ca să penalizeze clasa politică, așa cum ați spus, ci pentru că "vin gay-ii" și pentru că "Sodoma". Au votat de frica gay-ilor. Și sunt mulți, foarte mulți. În principiu – cei din Biserică. Așa cum cunosc mulți gigi-contra care au votat cu Simion ca să nu voteze cum votează "telectualii" (etichetă pe care o lipesc cu dispreț de oricine nu e pe aceeași lungime de undă cu ei)".

Cum răspund la această obiecție?

Întâi de toate, țin să precizez că eu nu sunt adeptul reducționismelor și al explicațiilor monocauzale. Prin urmare, nu mi-am propus să explic prin recenta mea analiză comportamentul electoral al tuturor alegătorilor, ci doar al unora dintre ei. Cunosc și eu destule cazuri de oameni care fac parte din clasa de mijloc, ba chiar dintr-o clasă de mijloc relativ înstărită, și care votează AUR din motive care nu par să aibă o prea mare legătură cu deprivarea economică.

În plus, ar mai trebui precizate și limitele asumate ale analizei mele. Sociologia se face cu cifre și date culese de pe teren. Eu aici doar avansez niște ipoteze bazate pe lecturi generale, analogii cu studii care s-au făcut în alte țări, intuiții personale și propriile mele observații din viața de zi cu zi.

Revenind, psihologia grupurilor sociale e complicată. Nemulțumirile de natură economică pot fi redirecționate, în bună măsură datorită propagandei, către ținte (sau chiar țapi ispășitori) care nu au legătură cu problemele reale ale oamenilor.

Dar resentimentele care se manifestă la urne nu sunt – așa cum tot subliniază Nicușor și cum repetă și persoana căreia îi răspund – resentimente care vizează exclusiv clasa politică, ca și cum am avea doar o clasă politică, vinovată pentru toate prin corupție, nu și clase sociale care își împart inechitabil avuția națională. În lumea reală, nu în cea distorsionată de ideologia anticorupție, avem și resentimente de clasă, iar acestea se exprimă inclusiv prin delegitimarea valorilor și simbolurilor cu care se identifică și prin care se definește clasa dominantă. Asta explică, în mare măsură, de ce am avut violență antireligioasă în timpul Revoluției Franceze, Revoluției Ruse sau Războiului Civil Spaniol.

Astăzi însă, elgebetismul a devenit noua religie a tefelimii globale, fapt reflectat și într-o serie de abuzuri liberticide care au avut loc în țările cele mai "avansate", și în schimbări legale și instituționale precum cele pe care a trebuit să le corecteze doamna Meloni în Italia, ca să nu mai vorbesc de explozia de schimbări de sex la adolescenți care a avut loc, în ultimii ani, în cele mai progresiste state de pe mapamond. În vremuri în care sindicatele erau făcute praf, partidele de stânga capitulau și trădau, revendicările sociale dispăreau pur și simplu din spațiul public – evident, nu din vina gayilor -, tefelimea din marile orașe occidentale sărbătorea sfârșitul istoriei prin parade gay la care participau milioane de oameni, iar asta în țări care legalizaseră cam tot ce era de legalizat. Aproape niciun alt eveniment public – politic, religios, cultural sau sportiv – nu mai scotea atâția oameni în stradă, ceea ce spune foarte mult despre epuizarea culturală a respectivelor societăți. Universitățile, cea mai mare parte din mass-media și mai toate corporațiile, cel puțin până la al doilea mandat Trump, au arborat steagul curcubeului. Prin urmare, nu e așa de greu de înțeles de ce perdanții

În plus, diferențierea culturală e și ea o consecință a segregării sociale. Clasele sociale care interacționează tot mai puțin – pentru că doar unii își permit să locuiască în anumite cartiere din anumite orașe, să meargă la universitate, să-și dea copiii la școli bune, să meargă la spitale private, să își facă vacanțele prin străinătate și să participe la forme de socializare costisitoare – ajung să și semene tot mai puțin. Tot astfel, și bulele academice s-au radicalizat și s-au sectarizat tot mai mult în momentul în care activiștii progresiști au reușit să le curețe, inclusiv prin metode neacademice împotriva cărora zbiară acum, de conservatori, devenind, prin urmare, tot mai paralele cu conservatorismul popular al needucaților care, nemaiavând elite conservatoare care să le reprezinte, au ajuns să voteze tot felul de influenceri și vedete de reality show.

Însă nu e intenția mea să reduc întregul fenomen al votului antigay la o explicație marxistă a cărei validitate, sincer să fiu, nu știu până unde se întinde. Cert este că în ultimii treizeci de ani, o parte din societatea noastră, în mare aceeași care e preocupată de salvarea democrației și stoparea iminentei invazii rusești, a mers mult într-o anumită direcție, în timp ce cealaltă parte a rămas pe loc. A apărut astfel o distanță suficient de mare pentru ca prima parte să nu se mai simtă reprezentată de cea din urmă și să poată, eventual, să își exprime și frustrările de natură socio-economică prin sfidarea noilor simboluri și valori ale celeilalte părți. Nu cred că e vorba doar de un efect secundar al inegalităților economice tot mai mari. Cred că, de la un punct încolo, oamenii sunt pur și simplu diferiți, stilul de viață al unora nefiind deloc convingător pentru ceilalți.

Și nu e vorba aici doar de dreptul la viață privată al unora sau de un plus de empatie și înțelegere pentru situația dificilă a anumitor oameni și resorturile ei psihologice, chestii cu care sunt perfect de acord. E vorba, în schimb, de o revoluție culturală, ce își propune să răstoarne familia patriarhală, heteronormativitatea, “masculinitatea toxică” ș.a.m.d., o revoluție asociată deseori cu comportamente isterice, manifestări tupeiste și aroganță față de “înapoiații” și “retardații” care refuză progresul, și care, la fel ca alte revoluții din trecut, a stârnit o contrarevoluție.

În fine, rămâne de văzut dacă acest proces de diferențiere culturală va continua să se accentueze sau dacă, din contră, emancipații își vor mai modera pretențiile în condițiile în care clasele sociale care s-au intersectat tot mai puțin în ultimii ani, în viața de zi cu zi, s-au întâlnit în cele din urmă la urne, întâlnire care le-a provocat emancipaților atacuri de panică extrem de severe. Cel puțin asta sugerează schimbările din programul politic al USR, de unde au dispărut, înaintea alegerilor parlamentare din 2024, mai toate temele gay, mutate toate la Reperul care a luat doar 1% cu Buhuceanu cap de listă. Alții, care au vrut să o pună pe Antonella cap de listă, se chinuie și acum să strângă zece mii de semnături.

Desigur, mai există și obiecția că aceasta nu este problema României, ci a anumitor țări din vest. E ceea ce a spus și Ilie Bolojan, după primul tur al alegerilor prezidențiale din noiembrie 2024, dând asigurări că PNL este și va rămâne un partid conservator, în timp ce românii, în opinia lui, ar trebui să voteze în funcție de problemele reale ale țării (deficitul bugetar, securitatea frontierelor, dezvoltarea economică ș.a.m.d.). Lucru cu care sunt, în principiu, de acord, chiar dacă nu sunt de acord cu soluțiile lui Bolojan. Doar că amenințările, după cum spunea Machiavelli, sunt precum bolile: ușor de tratat atunci când sunt greu de recunoscut, și greu sau chiar imposibil de tratat atunci când sunt ușor de recunoscut.

Prin urmare, e lesne de înțeles de ce unii români, învățând din experiența altor țări, optează pentru măsuri preventive, profitând de unul din puținele avantaje comparative ale statutului de periferie, la fel cum e greu de înțeles de ce tocmai susținătorii vaccinării au dificultăți în a înțelege un astfel de raționament. Mai ales dacă vorbim de românii din anumite țări din străinătate care, spre deosebire de cei din țară, au văzut cu proprii ochi

Altminteri, trăim într-o societate globală, în care informația circulă în câteva secunde de la un capăt al lumii la celălalt. Prin urmare, atât revoluția, cât și contrarevoluția sunt globale. Firește, informația circulă în online, unde există și foarte multă manipulare, iar online-ul deseori ne deconectează de la viața reală, de locul în care trăim efectiv și de problemele prioritare cu care ne confruntăm acolo unde trăim în mod efectiv. Spre exemplu, pe mine personal, din motive cât se poate de personale, mă preocupă mult mai mult problema drepturilor angajaților, despre care n-a vorbit absolut nimeni în campania electorală, decât ofensiva sexomarxistă, încă destul de timidă în România, cum îmi doresc să și rămână, cu toate că chiar și aici m-au mai reclamat unii cu tupeu, altfel mari apărători ai "libertății academice", și știu bine că mi-ar face mult mai mult rău dacă ar avea puterea pe care o au în alte țări; în condițiile date, sunt nevoiți să se limiteze la "microagresiuni", ca să folosesc un alt termen pe care tot ei l-au consacrat.

Prin urmare, nu zic că e neapărat bine ce se întâmplă sau că eu personal sunt foarte încântat de alternativa la globalism. Există multă prostie, incultură, agresivitate, intoleranță, tupeu și lipsă de respect pentru libertatea altora în ambele tabere. Și există teme foarte importante – mai ales pentru țări ca România care, admit, are, cel puțin pentru moment, probleme mai arzătoare decât propaganda sexomarxistă – care lipsesc de pe agenda ambelor tabere. În ceea ce mă privește, încerc doar să explic fenomenul, pe cât îmi stă în putință.

Autor: **Alexandru Racu**

Despre autor

editor